

Bruksela, 19 czerwca 2017 r.
(OR. en)

10288/17

Międzyinstytucjonalny numer
referencyjny:
2016/0381 (COD)

ENER 292
ENV 614
TRANS 276
ECOFIN 540
RECH 236
CODEC 1049
IA 110

NOTA

Od:	Sekretariat Generalny Rady
Do:	Rada
Nr popr. dok.:	9988/17 ENER 271 ENV 580 TRANS 251 ECOFIN 494 RECH 222 CODEC 984 IA 108
Nr dok. Kom.:	15108/16 ENER 416 ENV 756 TRANS 477 ECOFIN 1152 RECH 341 IA 125 CODEC 1797 + ADD 1 - 5
Dotyczy:	Wniosek dotyczący DYREKTYWY PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY zmieniającej dyrektywę 2010/31/UE w sprawie charakterystyki energetycznej budynków – Podejście ogólne

1. 30 listopada 2016 r. Komisja przedstawiła wyżej wymieniony wniosek jako część pakietu dotyczącego czystej energii. Celem wniosku jest wspieranie efektywności energetycznej budynków i renowacji budynków z myślą o długoterminowym celu dekarbonizacji europejskich zasobów budowlanych. W szczególności przewiduje on ustanowienie przez państwa członkowskie długoterminowych strategii renowacji, wzmacnia powiązania między polityką w zakresie efektywności energetycznej a finansowaniem oraz usprawnia związane z nimi systemy dokumentacji i danych statystycznych na temat charakterystyki energetycznej budynków.

2. Wniosek ma także na celu wspieranie wdrażania infrastruktury do ładowania pojazdów elektrycznych w budynkach i proponuje wprowadzenie wskaźnika inteligentnego działania, który miałby być miarą poziomu przygotowania konkretnych budynków do przechodzenia na systemy automatyczne. Wreszcie, zgodnie z zasadą lepszego stanowienia prawa, wniosek usprawnia i upraszcza przepisy dyrektywy, które nie przyniosły oczekiwanych rezultatów, na przykład te dotyczące inspekcji systemów ogrzewania i klimatyzacji.
3. Analiza wniosku rozpoczęła się w styczniu 2017 r. w czasie prezydencji maltańskiej. Komisja przedstawiła wniosek i związaną z nim ocenę skutków, po czym nastąpiła wymiana poglądów, w czasie której Komisja udzieliła odpowiedzi na pytania zgłoszone przez delegacje. Pytania koncentrowały się głównie na kwestii dokładnego charakteru i zakresu obowiązków wprowadzanych na mocy wniosku. Niektóre delegacje skrytykowały obciążenia administracyjne i niepotrzebny stopień komplikacji zobowiązań w stosunku do ich wartości dodanej. W szczególności w odniesieniu do przepisów związanych z punktami ładowania i ze wskaźnikiem inteligentnego działania kilka delegacji wyraziło zaniepokojenie faktem, że wprowadzenie konkretnych obowiązków może być przedwczesne lub prowadzić do nadmiernych kosztów.
4. Ogólnie rzecz biorąc, delegacje poparły wniosek Komisji oraz przedłożyły kilka prób o zmiany w trakcie szczegółowej analizy artykułów. W celu poprawy tekstu i znalezienia odpowiedniego kompromisu prezydencja wprowadziła kilka zmian do tekstu. Najważniejsze zmiany mają na celu:
 - udoskonalenie i dopracowanie przepisów w sprawie treści długoterminowych strategii dotyczących renowacji i finansowania (art. 2a i 10);
 - zmniejszenie liczby punktów ładowania do przynajmniej jednego w przypadku budynków niemieszkalnych. Jeżeli chodzi o wbudowane okablowanie, tylko jedna trzecia miejsc parkingowych musi być wyposażona w takie okablowanie do punktów ładowania pojazdów elektrycznych w budynkach niemieszkalnych, natomiast w budynkach mieszkalnych wbudowane okablowanie stanowi wymóg ogólny. Do tekstu wprowadzono również kolejne warunki dotyczące stosowania tych zobowiązań (art. 8 ust. 2 i 3);
 - sprawienie, by przyszłe systemy wskaźnika inteligentnego działania były dobrowolne i bardziej konkretne (art. 8 ust. 6 i załącznik Ia);
 - ustanowienie jednolitego pułapu 70 kW dla inspekcji systemów ogrzewania i klimatyzacji oraz ponownie wprowadzenie rozwiązań alternatywnych wobec inspekcji (art. 14 i 15);

- zlikwidowanie odliczenia energii ze źródeł odnawialnych wytwarzanej poza terenem instalacji od energii pierwotnej netto budynku i dopuszczenie jedynie współczynników energii pierwotnej ustanowionych przez państwa członkowskie w celu uwzględnienia kompensacji odnawialnych źródeł energii (załącznik I).

5. Na posiedzeniu 14 maja Coreper przeanalizował najnowszy tekst kompromisowy prezydencji oraz, uwzględniając uwagi niektórych delegacji, wyraził zgodę na dalsze zmiany w tekście. Przy tej okazji delegacja LU zaznaczyła, że nie może poprzeć art. 8 sprawie elektromobilności. Tekst kompromisowy zamieszczony w załączniku zostaje przekazany Radzie z myślą o osiągnięciu porozumienia w sprawie podejścia ogólnego.

Podejście ogólne określałoby wstępne stanowisko Rady w sprawie tego wniosku i stanowiło podstawę przygotowania do negocjacji z Parlamentem Europejskim.

Zmiany w stosunku do poprzedniego dokumentu (dok. 9988/17) zaznaczono **pogrubieniem i podkreśleniem**. Motywy zostały dostosowane w celu odzwierciedlenia zmian w przepisach merytorycznych.

Na tym etapie procedury Komisja zastrzega jednak swoje stanowisko w sprawie całego tekstu kompromisowego. Delegacja DK podtrzymuje zastrzeżenie parlamentarne. Wszystkie delegacje zgłosiły do tekstu zastrzeżenie weryfikacji.

6. Komisja ITRE w Parlamencie Europejskim mianowała sprawozdawcą Bendta Bendtsena (PPE) i ma wydać opinię w listopadzie 2017 r. Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny przedstawił opinię 26 kwietnia 2017 r., zaś Komitet Regionów ma przedstawić swoją 13 lipca 2017 r.
7. Rada proszona jest o potwierdzenie swojej zgody na podejście ogólne w wersji przedstawionej w załączniku.

Wniosek

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

zmieniająca dyrektywę 2010/31/UE w sprawie charakterystyki energetycznej budynków

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 194 ust. 2,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego¹,

uwzględniając opinię Komitetu Regionów²,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą,

a także mając na uwadze, co następuje:

¹ Dz. U. C z , s. .

² Dz. U. C z , s. .

- (1) Unia Europejska jest zaangażowana w działania na rzecz zrównoważonego, konkurencyjnego, bezpiecznego i niskoemisyjnego systemu energetycznego. Unia energetyczna i ramy polityki klimatyczno-energetycznej do roku 2030 ustanawiają ambitne zobowiązania Unii do dalszego zmniejszenia emisji gazów cieplarnianych (o co najmniej 40 % do 2030 r. w porównaniu z 1990 r.), zwiększenia udziału energii ze źródeł odnawialnych w zużyciu energii (o co najmniej 27 %) oraz uzyskania oszczędności energii w wysokości co najmniej 27 % (poziom ten zostanie poddany przeglądowi z myślą o poziomie unijnym wynoszącym 30 %)¹, a także do wzmożenia bezpieczeństwa energetycznego, konkurencyjności i zrównoważonego rozwoju Europy.
- (2) Aby zrealizować te cele, przegląd (w 2016 r.) przepisów dotyczących efektywności energetycznej łączy: (i) ponowną ocenę celu UE w zakresie efektywności energetycznej na 2030 r., zgodnie z żądaniem Rady Europejskiej z 2014 r.; (ii) przegląd kluczowych artykułów dyrektywy w sprawie efektywności energetycznej i dyrektywy w sprawie charakterystyki energetycznej budynków; (iii) wzmocnienie sprzyjających warunków finansowania, z uwzględnieniem europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych oraz Europejskiego Funduszu na rzecz Inwestycji Strategicznych (EFIS), co ostatecznie przyczyni się do poprawy warunków finansowych dla inwestycji w zakresie efektywności energetycznej na rynku.
- (3) W art. 19 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/31/UE² nałożono na Komisję obowiązek przeprowadzenia najpóźniej do dnia 1 stycznia 2017 r. przeglądu w świetle zdobytego doświadczenia i postępów poczynionych podczas jej stosowania, a w razie potrzeby do przedstawienia propozycji.
- (4) Aby się przygotować do tego przeglądu, Komisja podjęła szereg kroków w celu zebrania dowodów pokazujących, w jaki sposób dyrektywa 2010/31/UE została wdrożona w państwach członkowskich, ze szczególnym uwzględnieniem tego, co można poprawić.

¹ EUCO 169/14, CO EUR 13, KONKL. 5, Bruksela, 24 października 2014 r.

² Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/31/UE z dnia 19 maja 2010 r. w sprawie charakterystyki energetycznej budynków (Dz.U. L 153 z 18.6.2010, s. 13).

- (5) Wyniki ewaluacji i oceny skutków wskazywały, że konieczny jest szereg zmian w celu wzmocnienia obecnych przepisów dyrektywy 2010/31/UE i uproszczenia niektórych jej aspektów.
- (6) Unia Europejska jest zaangażowana w działania na rzecz rozwoju bezpiecznego, konkurencyjnego i niskoemisyjnego systemu energetycznego do roku 2050.¹ Aby zrealizować ten cel, państwa członkowskie i inwestorzy potrzebują środków zmierzających do osiągnięcia długoterminowego celu ograniczenia emisji gazów cieplarnianych i dekarbonizacji zasobów budowlanych do 2050 r. W tym celu państwa członkowskie powinny określić orientacyjne etapy pośrednie w perspektywie średnioterminowej (2030) i długoterminowej (2050).
- (7) Przepisy dotyczące długoterminowych strategii renowacji przewidziane w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/27/UE² należy przenieść do dyrektywy 2010/31/UE, z którą są bardziej spójne. Państwa członkowskie mogą wykorzystywać swoje długoterminowe strategie renowacji, aby stawić czoła ryzyku związanemu z intensywną aktywnością sejsmiczną, mającą wpływ na renowacje zwiększające efektywność energetyczną i na okres eksploatacji budynków.
- (8) Programy dotyczące jednolitego rynku cyfrowego i unii energetycznej powinny zostać do siebie dopasowane i służyć wspólnym celom. Cyfryzacja systemu energetycznego zmienia w szybkim tempie uwarunkowania energetyczne, począwszy od integracji energii ze źródeł odnawialnych poprzez inteligentne sieci, aż po budynki przygotowane do obsługi inteligentnych sieci. W celu przeprowadzenia cyfryzacji sektora budynków należy zapewnić ukierunkowane zachęty, aby wspierać systemy przygotowane do obsługi inteligentnych sieci i rozwiązania cyfrowe w środowisku zabudowanym.

¹ Komunikat w sprawie Planu działań w dziedzinie energii do 2050 r. (COM(2011) 885 final).

² Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/27/UE z dnia 25 października 2012 r. w sprawie efektywności energetycznej, zmiany dyrektyw 2009/125/WE i 2010/30/UE oraz uchylecia dyrektyw 2004/8/WE i 2006/32/WE (Dz.U. L 315 z 14.11.2012, s. 1).

- (9) W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonywania niniejszej dyrektywy, Komisji powinny zostać powierzone uprawnienia wykonawcze dotyczące wspólnego programu Unii w zakresie oceny gotowości budynków do obsługi inteligentnych sieci. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011. Wskaźnika inteligentnego działania należy używać w celu zmierzenia zdolności budynków do wykorzystania technologii informacyjno-komunikacyjnych i systemów elektronicznych do optymalizacji eksploatacji i prowadzenia interakcji z siecią. Wskaźnik inteligentnego działania spowoduje wzrost wiedzy właścicieli budynków i ich użytkowników na temat wartości związanej z automatyką budynku i elektronicznym monitorowaniem systemów technicznych budynku, a użytkownikom da pewność co do faktycznych oszczędności z tytułu tych nowych ulepszonych funkcjonalności. Stosowanie programu oceny gotowości budynków do obsługi inteligentnych sieci powinno być dla państw członkowskich dobrowolne.
- (9a) W celu zapewnienia spójności z porozumieniem międzyinstytucjonalnym w sprawie lepszego stanowienia prawa z dnia 13 kwietnia 2016 r. przepisy odnoszące się do uprawnienia do przyjmowania aktów zgodnie z art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej powinny zostać zmienione. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na szczeblu ekspertów, oraz aby konsultacje te prowadzone były zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym w sprawie lepszego stanowienia prawa z dnia 13 kwietnia 2016 r. W szczególności, aby zapewnić równy udział Parlamentu Europejskiego i Rady w przygotowaniu aktów delegowanych, instytucje te otrzymują wszelkie dokumenty w tym samym czasie co eksperci państw członkowskich, a eksperci tych instytucji mogą regularnie brać udział w posiedzeniach grup eksperckich Komisji zajmujących się przygotowaniem aktów delegowanych.
- (10) Innowacje i nowe technologie umożliwiają również wspieranie przez budynki globalnej dekarbonizacji gospodarki. Budynki mogą na przykład lewarować rozwój infrastruktury niezbędnej do inteligentnego ładowania pojazdów elektrycznych oraz zapewniać bazę dla państw członkowskich, jeżeli zdecydują się one na wykorzystanie akumulatorów samochodowych jako źródła energii. [...]

- (10a) Pojazdy elektryczne w połączeniu ze zwiększonym udziałem produkcji energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych powodują zmniejszenie emisji dwutlenku węgla oraz poprawę jakości powietrza. Pojazdy elektryczne stanowią kluczowy element przejścia na czystą energię w oparciu o środki w zakresie efektywności energetycznej, paliw alternatywnych, energii ze źródeł odnawialnych i innowacyjnych rozwiązań w zakresie zarządzania elastycznością energetyczną. Można skutecznie wykorzystywać kodeksy budowlane poprzez wprowadzanie konkretnych wymogów w celu wsparcia rozmieszczania infrastruktury ładowania pojazdów elektrycznych na parkingach budynków mieszkalnych i niemieszkalnych. Państwa członkowskie powinny również **zapewnić środki ułatwiające** [...] **rozmieszczanie punktów ładowania**, z myślą o przekraczaniu barier, takich jak sprzeczne bodźce i komplikacje administracyjne, jakie poszczególni właściciele napotykaają podczas prób instalowania punktu ładowania na swoim miejscu parkingowym.
- (10b) Łatwo dostępna infrastruktura zmniejszy koszty instalacji punktów ładowania, które muszą ponosić indywidualni właściciele mieszkań, a także zapewni użytkownikom pojazdów elektrycznych dostęp do punktów ładowania. Ustanowienie wymogów na poziomie UE w zakresie wstępnego wyposażania miejsc parkingowych oraz instalowania punktów ładowania jest skutecznym sposobem promowania pojazdów elektrycznych w niedalekiej przyszłości, przy jednoczesnym uwzględnieniu późniejszych zmian sytuacji wynikających z obniżenia kosztów w perspektywie średnio- i długoterminowej.
- (10c) Niektóre obszary geograficzne o szczególnie trudnej sytuacji mogą jednak napotykać szczególne trudności w stosowaniu tych wymogów. Może to dotyczyć regionów najbardziej oddalonych w rozumieniu art. 349 TFUE ze względu na ich oddalenie, wyspiarski charakter, niewielkie rozmiary, trudną topografię i klimat, a także mikrosystemów wydzielonych, w których mogą być konieczne modyfikacje elektroenergetycznej sieci przesyłowej, aby uporać się z dalszą elektryfikacją transportu lokalnego. Niekoniecznie musi to mieć miejsce. W innych regionach i w przypadku innych systemów elektryfikacja transportu może być potężnym narzędziem pozwalającym zająć się kwestią jakości powietrza lub problemem bezpieczeństwa dostaw, z którymi takie regiony lub systemy często się mierzą. W sytuacji gdy pojawiają się powyższe trudności, **państwa członkowskie powinny mieć możliwość niestosowania** [...] wymogów w **zakresie elektromobilności**. [...]

(11) W ocenie skutków zidentyfikowano dwa istniejące zbiory przepisów, których cel może zostać osiągnięty w sposób bardziej efektywny w porównaniu z obecną sytuacją. Po pierwsze, obowiązek przeprowadzenia studium wykonalności dotyczącego wysoko efektywnych systemów alternatywnych przed rozpoczęciem budowy jest zbędnym obciążeniem. Po drugie, przepisy dotyczące przeglądów systemów ogrzewania i klimatyzacji uznano za niezapewniające w wystarczająco efektywny sposób charakterystyki początkowej oraz charakterystyki trwałej przedmiotowych systemów technicznych. Nawet tanie rozwiązania techniczne o bardzo krótkim okresie zwrotu, takie jak bilansowanie hydrauliczne systemu ogrzewania i montaż/wymiana zaworów termostatycznych, nie są obecnie uwzględniane w wystarczającym stopniu. Przepisy dotyczące przeglądów zostały zmienione w celu zapewnienia lepszych wyników przeglądów. **Zmiany te koncentrują się na kontrolach systemów centralnego ogrzewania i klimatyzacji, z wyłączeniem małych systemów ogrzewania, takich jak grzejniki elektryczne i piece na drewno.**

(12) Zwłaszcza w przypadku dużych instalacji, automatyka budynków i elektroniczne monitorowanie systemów technicznych budynku okazały się skutecznymi środkami zastępczymi dla przeglądów. Instalację takich urządzeń należy uznać za najbardziej efektywną pod względem kosztowym alternatywę dla przeglądów w dużych budynkach niemieszkalnych i budynkach wielorodzinnych o dostatecznej wielkości, które umożliwiają uzyskanie okresu zwrotu nieprzekraczającego trzech lat. W przypadku małych instalacji dokumentowanie osiągnięć systemu przez instalatorów będzie wspierać weryfikację zgodności z minimalnymi wymogami określonymi dla wszystkich systemów technicznych budynku.

(12a) Wdrażanie regularnych programów przeglądów systemów ogrzewania i klimatyzacji w ramach dyrektywy 2010/31/UE związane było z poważną inwestycją administracyjną dokonywaną przez państwa członkowskie i sektor prywatny, obejmującą koszty szkolenia i akredytacji ekspertów, zapewnienia i kontroli jakości oraz przeprowadzania przeglądów. Państwa członkowskie, które ustanowiły środki niezbędne do wprowadzenia regularnych inspekcji i wdrożyły skuteczne programy inspekcji, mogą uznać, że należy nadal stosować te programy, w tym w odniesieniu do mniejszych systemów ogrzewania i klimatyzacji. **W takich przypadkach państwa członkowskie nie muszą powiadamiać Komisji o tych bardziej rygorystycznych wymogach.**

- (13) Aby zapewnić jak najlepsze ich wykorzystanie w przypadku renowacji budynków, środki finansowe odnoszące się do efektywności energetycznej powinny być powiązane z jakością prac renowacyjnych. W związku z tym środki te powinny być powiązane z charakterystyką sprzętu lub materiałów używanych do renowacji, oraz z poziomem certyfikacji lub kwalifikacji instalatora lub z poprawą osiągniętą dzięki renowacji, co należy oceniać na podstawie porównania świadectw charakterystyki energetycznej wydanych przed renowacją i po renowacji lub na podstawie innej przejrzystej i proporcjonalnej metody.
- (14) [skreślony]
- (15) Obecne niezależne systemy kontroli świadectw charakterystyki energetycznej mogą być wykorzystywane w celu przeprowadzania kontroli zgodności i powinny zostać wzmocnione, aby zapewnić dobrą jakość świadectw. W przypadku gdy niezależne systemy kontroli świadectw charakterystyki energetycznej uzupełnia baza danych, co wychodzi poza wymogi niniejszej dyrektywy, można tę bazę wykorzystać do przeprowadzania kontroli zgodności i opracowywania danych statystycznych dotyczących regionalnych/krajowych zasobów budowlanych. Wysokiej jakości dane na temat zasobów budowlanych są niezbędne i można je częściowo uzyskać z baz danych dotyczących świadectw charakterystyki energetycznej, tworzonych i prowadzonych obecnie przez prawie wszystkie państwa członkowskie.
- (16) Aby osiągnąć cele polityki w zakresie efektywności energetycznej budynków, należy poprawić przejrzystość świadectw charakterystyki energetycznej poprzez zagwarantowanie, że wszystkie parametry niezbędne do obliczeń, zarówno w odniesieniu do certyfikacji, jak i do minimalnych wymogów dotyczących charakterystyki energetycznej, są określone i stosowane jednolicie. Państwa członkowskie powinny wprowadzić adekwatne środki, aby, na przykład, dopilnować, by parametry instalowanych, wymienianych lub modernizowanych systemów technicznych budynku służących do ogrzewania pomieszczeń, klimatyzacji lub podgrzewania wody były dokumentowane do celów certyfikacji budynków i kontroli zgodności.

- (17) W zaleceniu Komisji (UE) 2016/1318 z dnia 29 lipca 2016 r. dotyczącym budynków o niemal zerowym zużyciu energii pokazano, w jaki sposób wdrożenie dyrektywy mogłoby jednocześnie zapewnić transformację zasobu budowlanego oraz przejście na bardziej zrównoważone dostawy energii, co wspiera również strategię grzewczą i chłodniczą¹. W celu zapewnienia odpowiedniego wdrożenia ramy ogólne dotyczące obliczania charakterystyki energetycznej budynków powinny zostać zaktualizowane z wykorzystaniem prac wykonanych przez Europejski Komitet Normalizacyjny (CEN) na podstawie mandatu M/480 udzielonego przez Komisję Europejską.
- (18) Przepisy niniejszej dyrektywy nie powinny stanowić dla państw członkowskich przeszkody dla ustanowienia bardziej ambitnych wymogów w zakresie efektywności energetycznej na poziomie budynków i dla elementów budynków, pod warunkiem że takie środki są zgodne z przepisami unijnymi. Jest rzeczą zgodną z celami niniejszej dyrektywy oraz dyrektywy 2012/27/UE, aby takie wymogi mogły, w pewnych okolicznościach, ograniczać instalację lub wykorzystanie produktów podlegających innym stosownym przepisom harmonizacyjnym Unii, pod warunkiem że tego rodzaju wymogi nie stanowią nieuzasadnionej bariery rynkowej.
- (19) Cele niniejszej dyrektywy, a mianowicie zmniejszenie energii potrzebnej do zaspokojenia zapotrzebowania na energię związanego z typowym użytkowaniem budynków, nie mogą zostać osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie działające samodzielnie. Realizację celów dyrektywy można bardziej skutecznie zapewnić poprzez działanie na szczeblu Unii, ponieważ gwarantuje ono spójność podzielanych celów, zrozumienie i impuls polityczny. W związku z powyższym Unia przyjmuje środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności, również określoną we wspomnianym artykule, niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów.

¹ COM(2016) 51 final.

- (20) Zgodnie ze wspólną deklaracją polityczną państw członkowskich i Komisji z dnia 28 września 2011 r. dotyczącą dokumentów wyjaśniających¹ państwa członkowskie zobowiązały się do złożenia, w uzasadnionych przypadkach, wraz z powiadomieniem o środkach transpozycji jednego lub większej liczby dokumentów wyjaśniających związku między elementami dyrektywy a odpowiadającymi im częściami krajowych instrumentów transpozycyjnych. W odniesieniu do niniejszej dyrektywy ustawodawca uznaje, że przekazanie takich dokumentów jest uzasadnione.
- (21) Należy zatem odpowiednio zmienić dyrektywę 2010/31/UE,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

¹ Dz.U. C 369 z 17.12.2011, s. 14.

Artykuł 1

W dyrektywie 2010/31/UE wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 2 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) «system techniczny budynku» oznacza urządzenia techniczne do ogrzewania, chłodzenia, wentylacji, ciepłej wody użytkowej, wbudowane oświetlenie, systemy automatyki i sterowania, wytwarzanie energii elektrycznej na miejscu bądź połączenie takich systemów, w tym systemy wykorzystujące energię ze źródeł odnawialnych, w budynku lub module budynku;”;

1a) w art. 2 dodaje się pkt 15a) i 15b) oraz 20 w brzmieniu:

„15a) „system ogrzewania” oznacza połączenie elementów wymaganych dla zapewnienia formy obróbki powietrza w pomieszczeniach, za pomocą których temperatura jest podwyższana;

15b) „źródło ciepła” oznacza część systemu ogrzewania, która wytwarza ciepło użytkowe, wykorzystując w tym celu jeden z następujących procesów:

a) spalanie paliw, na przykład w kotle;

b) efekt Joule’a zachodzący w elementach grzewczych systemu elektrycznego ogrzewania oporowego;

c) wychwytywanie ciepła z powietrza atmosferycznego, powietrza wylotowego systemu wentylacji, wody lub źródła (źródeł) ciepła w gruncie za pomocą pomp ciepła;”;

20) „mikrosystem wydzielony” oznacza każdy system, który w 1996 r. osiągnął zużycie mniejsze niż 500 GWh i który nie ma połączenia z innymi systemami;

2) po art. 2 dodaje się art. 2a „Długoterminowa strategia renowacji” w brzmieniu:

„Artykuł 2a

1. Państwa członkowskie ustanawiają długoterminową strategię wspierania inwestycji w renowację krajowych zasobów budynków mieszkaniowych i niemieszkaniowych, zarówno publicznych, jak i prywatnych. Strategia ta obejmuje:
 - a) przegląd krajowych zasobów budowlanych oparty, w stosownych przypadkach, na próbkach statystycznych i przewidywanym udziale w 2020 r. budynków poddanych modernizacji;
 - b) określenie opłacalnych sposobów renowacji właściwych dla typu budynku i strefy klimatycznej;
 - c) polityki i środki mające stymulować opłacalne gruntowne renowacje budynków, w tym gruntowne renowacje prowadzone etapami;
 - d) przyjęcie przyszłościowej perspektywy w podejmowaniu decyzji inwestycyjnych przez podmioty fizyczne, sektor budowlany i instytucje finansowe;
 - e) oparte na faktach szacunki oczekiwanej oszczędności energii i szerszych korzyści.

2. W swoich długoterminowych strategiach renowacji budynków państwa członkowskie ustalają plan działania obejmujący środki osiągnięcia długoterminowego celu ograniczenia emisji gazów cieplarnianych w UE w 2050 r. o 80-95% w porównaniu z 1990 r., aby zapewnić wysoką efektywność energetyczną i dekarbonizację krajowych zasobów budowlanych. Plan działania zawiera orientacyjne cele pośrednie na rok 2030 i rok 2050.

Ponadto długoterminowa strategia renowacji budynków bierze pod uwagę potrzebę zmniejszenia ubóstwa energetycznego, w myśl kryteriów określonych przez państwa członkowskie¹.

3. W celu ukierunkowania decyzji inwestycyjnych, o których mowa w ust. 1 lit. d), państwa członkowskie wprowadzają mechanizmy:

- a) agregacji projektów, aby ułatwić inwestorom sfinansowanie renowacji, o których mowa w ust. 1 lit. b) i c);
- b) ograniczania postrzeganego ryzyka dotyczącego działań w zakresie efektywności energetycznej dla inwestorów i sektora prywatnego; oraz
- c) wykorzystania funduszy publicznych do lewarowania dodatkowych inwestycji w sektorze prywatnym oraz zaradzenia niedoskonałościom rynku.

4. Państwa członkowskie mogą wykorzystywać swoje długoterminowe strategie renowacji, aby stawić czoła ryzyku związanemu z intensywną aktywnością sejsmiczną, mającą wpływ na renowacje zwiększające efektywność energetyczną i na okres eksploatacji budynków.²;

3) art. 6 otrzymuje brzmienie:

¹ W zależności od wyniku dyskusji w sprawie dyrektywy [XXXX] w sprawie wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej, można przewidzieć wzajemne odniesienia do art. 29 tej dyrektywy. Ponadto motywy 40 i 41 tej dyrektywy należy uzupełnić o wyjaśnienie, że polityka energetyczna jest traktowana jako potencjalny wkład w ograniczanie ubóstwa energetycznego w ogólności, a nie jako jego przyczyna.

„Artykuł 6

Budynki nowe

Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki celem zapewnienia, aby nowe budynki spełniały minimalne wymagania dotyczące charakterystyki energetycznej określone zgodnie z art. 4.”;

- 4) w art. 7 skreśla się akapit piąty;
- 5) w art. 8 wprowadza się następujące zmiany:
 - a) w ust. 1 skreśla się akapit trzeci;
 - b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. W odniesieniu do nowych budynków niemieszkalnych i budynków poddawanych gruntownym renowacjom, pod warunkiem, że budynek ma więcej niż dziesięć miejsc parkingowych, a budynek i parking są własnością tej samej jednostki, państwa członkowskie zapewniają, by:

- a) jeśli parking znajduje się wewnątrz budynku, a w przypadku gruntownych renowacji działania renowacyjne obejmują parking lub infrastrukturę elektryczną budynku; lub
- b) jeśli parking fizycznie przylega do budynku, a w przypadku gruntownych renowacji działania renowacyjne obejmują parking;

montowany jest co najmniej jeden punkt ładowania w rozumieniu dyrektywy 2014/94/UE w sprawie rozwoju infrastruktury paliw alternatywnych¹, który jest w stanie rozpocząć i zatrzymać ładowanie w reakcji na sygnały cenowe, wraz z infrastrukturą kanałową, tj. kanałami na przewody elektryczne, umożliwiającymi zainstalowanie na późniejszym etapie punktów ładowania przeznaczonych dla pojazdów elektrycznych w ilości przynajmniej jeden punkt na trzy miejsca parkingowe.

¹ Dz.U. L 307 z 28.10.2014, s. 1.

Do dnia 1 stycznia 2023 r. Komisja składa Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie w sprawie możliwości przyczynienia się europejskiej polityki w zakresie nieruchomości do rozwoju elektromobilności oraz proponuje odpowiednie środki, w odpowiednich przypadkach.

Państwa członkowskie mogą zdecydować o nieustanowieniu lub niestosowaniu wymogów, o których mowa w pierwszym akapicie, do budynków będących własnością małych i średnich przedsiębiorstw i zajmowanych przez takie przedsiębiorstwa określone w tytule I załącznika do zalecenia Komisji 2003/361/WE z dnia 6 maja 2003 r.

3. W odniesieniu do nowych budynków niemieszkalnych i budynków poddawanych gruntownym renowacjom, pod warunkiem, że budynek ma więcej niż dziesięć miejsc parkingowych, państwa członkowskie zapewniają, by:

- a) jeśli parking znajduje się wewnątrz budynku, a w przypadku gruntownych renowacji działania renowacyjne obejmują parking lub infrastrukturę elektryczną budynku; lub
- b) jeśli parking fizycznie przylega do budynku, a w przypadku gruntownych renowacji działania renowacyjne obejmują parking;

instalowana jest infrastruktura kanałowa, tj. kanały na przewody elektryczne, umożliwiające zainstalowanie na późniejszym etapie punktów ładowania przeznaczonych dla pojazdów elektrycznych na wszystkich miejscach parkingowych.

3a. Ust. 2 i ust. 3 nie mają zastosowania do budynków, w odniesieniu do których wnioski o pozwolenia na budowę lub równoważne wnioski zostały złożone przed datą lub w terminie jednego roku od daty, o której mowa w art. 3 ust. 1 niniejszej dyrektywy.

3b. Państwa członkowskie zapewniają **środki** upraszczające [...] **rozmieszczanie** punktów ładowania w nowych i istniejących budynkach mieszkalnych i niemieszkalnych, bez uszczerbku dla przepisów regulujących własność i najem w państwach członkowskich.

4. Państwa członkowskie mogą podjąć decyzję o nieustanowieniu lub niestosowaniu wymogów, o których mowa w ust. 2 i 3, do budynków publicznych, które są już objęte zakresem dyrektywy 2014/94/UE **oraz do budynków znajdujących się na terenie wydzielonych mikrosystemów energetycznych lub w regionach najbardziej oddalonych w rozumieniu art. 349 TFUE, jeśli miałyby to prowadzić do znacznych problemów w funkcjonowaniu lokalnego systemu energetycznego i zagrozić stabilności sieci lokalnej.**

4a. W przypadku istniejących budynków państwa członkowskie mogą podjąć decyzję o niestosowaniu lub nieokreślanu wymogów określonych w ust. 2 i 3, jeżeli koszty instalacji ładowania i infrastruktury kanałowej przekraczają 5% całkowitego kosztu ważniejszych renowacji.

4b. [...]

c) dodaje się ust. 5 i 6 w brzmieniu:

„5. Państwa członkowskie dopilnowują, by, w przypadku gdy system techniczny budynku służący do ogrzewania pomieszczeń, klimatyzacji lub ogrzewania wody jest instalowany, wymieniany lub modernizowany, nowe osiągi systemu lub zmienionej części, były – z wyłączeniem przypadku, gdy powyższe działanie nie wywiera wpływu na jego charakterystykę energetyczną – dokumentowane i przekazywane właścicielowi budynku, tak by dokumentacja ta była dostępna i mogła być wykorzystywana do sprawdzania zgodności z minimalnymi wymogami określonymi na mocy ust. 1 oraz wydawania świadectw charakterystyki energetycznej. Bez uszczerbku dla art. 12, państwa członkowskie decydują, czy należy wymagać wydania nowego świadectwa charakterystyki energetycznej.

6. Do 3 grudnia 2019 r. Komisja przyjmie – w konsultacji z właściwymi sektorami – dobrowolny wspólny program Unii Europejskiej dotyczący oceny gotowości budynków do obsługi inteligentnych sieci. Program ten będzie również obejmował definicję wskaźnika gotowości budynków do obsługi inteligentnych sieci, ustali metodę obliczania go i dostarczy wiedzy technicznej na temat warunków jego skutecznej realizacji na szczeblu krajowym zgodnie z załącznikiem Ia. Środek ten przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 26. Państwa członkowskie mogą uznać lub stosować program po uprzednim dostosowaniu go do warunków krajowych. Stosowanie programu oceny gotowości budynków do obsługi inteligentnych sieci powinno być dobrowolne zarówno dla właścicieli budynków, jak i dla państw członkowskich. ”.

6) w art. 10 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Państwa członkowskie uzależniają środki finansowe dotyczące poprawy efektywności energetycznej przy renowacji budynków:

a) od efektywności energetycznej urządzeń i materiałów zastosowanych w renowacji.

W takim przypadku urządzenia lub materiały zastosowane w renowacji są instalowane przez instalatora z odpowiednim poziomem certyfikacji lub kwalifikacji; lub

b) od poprawy osiągniętej wskutek takich renowacji, przez porównanie świadectw efektywności energetycznej wydanych przed renowacją i po niej; lub

c) od wyników uzyskanych przez zastosowanie innej odpowiedniej, przejrzystej i proporcjonalnej metody, która wskazuje na poprawę charakterystyki energetycznej.”;

b) dodaje się następujący ust. 6a:

„6a. Jeżeli państwa członkowskie tworzą bazy danych świadectw charakterystyki energetycznej, udostępnia się na żądanie, do celów statystycznych i naukowych, przynajmniej dla władz publicznych, sumaryczne dane zagregowane zgodnie z unijnymi i krajowymi wymogami ochrony danych.”;

7) w art. 14 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Państwa członkowskie ustanawiają środki niezbędne do wprowadzenia regularnych przeglądów dostępnych części systemów ogrzewania pomieszczeń o znamionowej mocy użytecznej ponad 70 kW, takich jak źródło ciepła, system sterowania i pompa obiegowa (pompy obiegowe) wykorzystywanych do ogrzewania budynków.

Przedmiotowy obejmuje ocenę sprawności źródła ciepła i dobrania wielkości źródła ciepła do wymogów grzewczych budynku. Ocena dobrania wielkości źródła ciepła nie musi być powtarzana, o ile nie wprowadzono w międzyczasie zmian w systemie grzewczym lub wymogach grzewczych dotyczących budynku.

Państwa członkowskie, które utrzymują bardziej rygorystyczne wymogi na podstawie art. 1 ust. 3, są zwolnione z obowiązku powiadamiania o nich Komisji.”;

b) ust. 2, 3, 4 i 5 otrzymują brzmienie:

„2a. Jako alternatywa w stosunku do ust. 1 państwa członkowskie mogą podjąć decyzję o podjęciu środków mających na celu zapewnienie użytkownikom doradztwa w sprawie wymiany źródeł ciepła, innych modyfikacji systemu ogrzewania oraz w sprawie rozwiązań alternatywnych celem dokonania oceny sprawności i odpowiedniego dobrania źródła ciepła. Ogólny wpływ tego podejścia jest równoważny z wpływem wynikającym z działań podjętych na mocy ust. 1.

2. Jako alternatywa w stosunku do ust. 1 w przypadku budynków niemieszkalnych państwa członkowskie mogą ustanowić wymagania mające na celu zapewnienie, by były one wyposażone w systemy automatyki i sterowania. Systemy te umożliwiają:

a) ciągłe monitorowanie, analizowanie i umożliwienie dostosowywania zużycia energii;

- b) analizę porównawczą efektywności energetycznej budynku, wykrywanie utraty efektywności systemów technicznych budynku oraz informowanie osoby odpowiedzialnej za obiekty lub zarządzanie infrastrukturą techniczną budynku o możliwościach poprawy efektywności energetycznej;
- c) komunikację z połączonymi systemami technicznymi budynku i innymi urządzeniami w budynku, a także interoperacyjność z systemami technicznymi budynku w zakresie różnych rodzajów technologii zastrzeżonych, urządzeń i producentów

3. Jako alternatywa w stosunku do ust. 1 w przypadku budynków mieszkalnych państwa członkowskie mogą ustanowić wymagania mające na celu zapewnienie, by były one wyposażone w:

- a) system ciągłego monitorowania elektronicznego dokonujący pomiarów sprawności systemów i informujące właścicieli lub zarządców budynków, gdy następuje jej znaczny spadek i gdy potrzebne jest serwisowanie systemu; oraz
- b) skuteczne funkcje sterowania w celu zapewnienia optymalnego wytwarzania, dystrybucji i wykorzystywania energii.”;

8) w art. 15 wprowadza się następujące zmiany:

- a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Państwa członkowskie ustanawiają środki niezbędne do wprowadzenia regularnych przeglądów dostępnych części systemów klimatyzacji o użytecznej mocy znamionowej ponad 70 kW. Przegląd obejmuje ocenę sprawności klimatyzacji i jej dobrania do wymogów chłodniczych budynku. Ocena dobrania nie musi być powtarzana, o ile nie wprowadzono w międzyczasie zmian w systemie klimatyzacji lub wymogach chłodniczych budynku.

Państwa członkowskie, które utrzymują bardziej rygorystyczne wymogi na podstawie art. 1 ust. 3, są zwolnione z obowiązku powiadamiania o nich Komisji.”;

b) ust. 2, 3, 4 i 5 otrzymują brzmienie:

„2a. Jako alternatywa w stosunku do ust. 1 państwa członkowskie mogą podjąć decyzję o podjęciu środków mających na celu zapewnienie użytkownikom doradztwa w sprawie wymiany systemów klimatyzacji lub w sprawie innych modyfikacji w systemie klimatyzacji, które mogą wymagać przeglądów w celu oceny sprawności i odpowiedniego dobrania systemu klimatyzacji. Ogólny wpływ tego podejścia jest równoważny temu, które wynika z przepisów określonych w ust. 1.

2. Jako alternatywa w stosunku do ust. 1 w przypadku budynków niemieszkalnych państwa członkowskie mogą ustanowić wymagania mające na celu zapewnienie, by były one wyposażone w systemy automatyki i sterowania. Systemy te umożliwiają:

- a) ciągle monitorowanie, analizowanie i dostosowywanie zużycia energii;
- b) analizę porównawczą efektywności energetycznej budynku, wykrywanie utraty efektywności systemów technicznych budynku oraz informowanie osoby odpowiedzialnej za obiekt lub zarządzanie infrastrukturą techniczną budynku o możliwościach poprawy efektywności energetycznej;
- c) komunikację z połączonymi systemami technicznymi budynku i innymi urządzeniami w budynku, a także interoperacyjność z systemami technicznymi budynku w zakresie różnych rodzajów technologii zastrzeżonych, urządzeń i producentów

3. Jako alternatywa w stosunku do ust. 1 w przypadku budynków mieszkalnych państwa członkowskie mogą ustanowić wymagania mające na celu zapewnienie, by były one wyposażone w:

- a) ciągle monitorowanie elektroniczne dokonujące pomiarów sprawności systemów i informujące właścicieli lub zarządców budynków, gdy następuje jej znaczny spadek i gdy potrzebne jest serwisowanie systemu; oraz
- b) skuteczne funkcje sterowania w celu zapewnienia optymalnego wytwarzania, dystrybucji i wykorzystywania energii.”;

9) w art. 19 „2017” zastępuje się „2028” i dodaje się zdanie w brzmieniu:

„W ramach niniejszego przeglądu Komisja analizuje rolę podejść w zakresie europejskiej polityki w dziedzinie nieruchomości opartych na dzielnicach lub sąsiedztwie, na przykład w kontekście ogólnych systemów modernizacji mających zastosowanie do wielu budynków w kontekście przestrzennym zamiast do jednego budynku.”;

10) w art. 20 ust. 2 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„Państwa członkowskie dostarczają właścicielom lub najemcom budynków w szczególności informacje o świadectwach charakterystyki energetycznej, o tym, czemu one służą i jaki jest ich cel, o opłacalnych ekonomicznie sposobach poprawy charakterystyki energetycznej budynku oraz, w stosownych przypadkach, o instrumentach finansowych dostępnych w celu poprawy charakterystyki energetycznej budynku.”;

11) art. 23 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 23

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 5 i 22, podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.

2. Uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych, o których mowa w art. 5 i 22, powierza się Komisji na okres 5 lat od XXX [daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy]. Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące przekazania uprawnień nie później niż na dziewięć miesięcy przed końcem tego pięcioletniego okresu. Przekazanie uprawnień jest automatycznie przedłużane na takie same okresy, chyba że Parlament Europejski lub Rada sprzeciwią się takiemu przedłużeniu nie później niż trzy miesiące przed końcem danego okresu.

3. Przekazanie uprawnienia, o którym mowa w art. 5 i 22, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna od następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność jakichkolwiek już obowiązujących aktów delegowanych.

4. Przed przyjęciem aktu delegowanego Komisja konsultuje się z ekspertami wyznaczonymi przez każde państwo członkowskie zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym w sprawie lepszego stanowienia prawa z dnia 13 kwietnia 2016 r.¹.

5. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

6. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 5 i 22 wchodzi w życie tylko wówczas, gdy Parlament Europejski albo Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, lub gdy, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada, poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.”;

12) skreśla się art. 24 i 25;

12a) Art. 26 otrzymuje brzmienie:

¹ Dz.U. L 123 z 12.5.2016, s. 1.

„Artykuł 26

Procedura komitetowa

1. Komisję wspomaga komitet. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011.
 2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu, stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.”;
- 13) Załączniki zostają zmienione zgodnie z załącznikiem do niniejszej dyrektywy.

Artykuł 2

Skreśla się przepisy art. 4 dyrektywy 2012/27/UE w sprawie efektywności energetycznej¹, z wyjątkiem jego ostatniego akapitu.

Artykuł 3

1. Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy najpóźniej do dnia XXXX [*Proszę wstawić datę: [] 24 miesiące po dacie wejścia w życie*]. Niezwłocznie przekazują one Komisji tekst tych przepisów.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określane są przez państwa członkowskie.

¹ Dz.U. L 315 z 14.11.2012, s. 13.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji tekst podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 4

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 5

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący

W imieniu Rady
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

W załącznikach do wspomnianej dyrektywy wprowadza się następujące zmiany:

1. w załączniku I wprowadza się następujące zmiany:

c) pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Charakterystyka energetyczna budynku jest określana na podstawie wyliczonego lub rzeczywistego zużycia energii i odzwierciedla jego typowe zużycie energii do celów ogrzewania, chłodzenia, ciepłej wody użytkowej, wentylacji i wbudowanego oświetlenia (głównie w sektorze budynków niemieszkalnych).

Charakterystykę energetyczną budynku wyraża się za pomocą wskaźnika liczbowego zużycia energii pierwotnej wyrażanego w kWh/(m²/rok) na potrzeby zarówno świadectw charakterystyki energetycznej, jak i zgodności z minimalnymi wymogami dotyczącymi charakterystyki energetycznej. Metody stosowane w celu jej ustalenia są przejrzyste i otwarte na innowacje.

Państwa członkowskie opisują swoje krajowe metody obliczeniowe zgodnie z załącznikami krajowymi powiązanych norm europejskich¹ opracowanych na podstawie mandatu M/480 udzielonego przez Komisję Europejską Europejskiemu Komitetowi Normalizacyjnemu (CEN). Nie stanowi to wymogu przestrzegania tych standardów. Opis krajowej metody obliczania jest dobrowolny w krajowych załącznikach do innych norm².” ;

¹ ISO/EN 52000-1, 52003-1, 52010-1, 52016-1 oraz 52018-1.

² EN 12098-1, EN 12098-3, EN 12098-5, EN 12831-1, EN 12831-3, EN 15232-1, EN 15316-1, EN 15316-2, EN 15316-3, EN 15316-4-1, EN 15316-4-2, EN 15316-4-3, EN 15316-4-4, EN 15316-4-5, EN 15316-5, EN 15378-1, EN 15378-3, EN 15459-1, EN 15500-1, EN 16798-3, EN 16798-5-1, EN 16798-5-2, EN 16798-7, EN 16798-9, EN 16798-13, EN 16798-15, EN 16798-17, EN 16946-1, EN 16947-1, EN ISO 10077-1, EN ISO 10077-2, EN ISO 10211, EN ISO 12631, EN ISO 13370, EN ISO 13786, EN ISO 13789, EN ISO 14683 oraz EN ISO 6946, ISO/EN 52017-1 oraz ISO/EN 52022-1.

d) pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Zapotrzebowanie na energię do celów ogrzewania i chłodzenia pomieszczeń, przygotowania ciepłej wody użytkowej i odpowiedniej wentylacji oblicza się w celu zapewnienia minimalnych poziomów zdrowia i komfortu określonych przez państwa członkowskie.

Podstawę obliczenia energii pierwotnej stanowią wskaźniki energii pierwotnej lub współczynniki ważenia dla poszczególnych nośników energii, które mogą opierać się na krajowych, regionalnych lub lokalnych średnich ważonych lub bardziej szczegółowych informacjach udostępnianych przez poszczególne systemy lokalne.

Wskaźniki energii pierwotnej lub współczynniki ważenia są określane przez państwa członkowskie. Wskaźniki energii pierwotnej uwzględniają energię ze źródeł odnawialnych w odniesieniu do energii dostarczanej za pomocą nośnika energii.

3. Aby wyrazić charakterystykę energetyczną budynku, państwa członkowskie mogą zdecydować o określeniu dodatkowych wskaźników numerycznych całkowitego zużycia energii pierwotnej ze źródeł odnawialnych i nieodnawialnych, oraz emisji gazów cieplarnianych wytwarzanych w kg ekwiwalentu CO₂ w przeliczeniu na m² rocznie.”;

e) w pkt 4 zdanie wprowadzające otrzymuje brzmienie:

„4. Uwzględnia się pozytywny wpływ poniższych aspektów:”;

2. w załączniku II wprowadza się następujące zmiany:

f) pkt 1 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„1. Właściwe organy lub podmioty, którym właściwe organy przekazały odpowiedzialność za wdrożenie niezależnego systemu kontroli, dokonują losowego wyboru spośród wszystkich świadectw charakterystyki energetycznej wydanych w ciągu roku i poddają je weryfikacji. Próbką jest wystarczająco duża, aby zapewnić statystycznie istotne wyniki w zakresie zgodności.”;

g) dodaje się pkt 3 w brzmieniu:

„3) W przypadku dodawania informacji do bazy danych organy krajowe mają możliwość ustalenia inicjatora dodanych informacji na potrzeby monitorowania i weryfikacji.”;

3. Dodaje się załącznik Ia w brzmieniu:

„Załącznik Ia

Wspólne ogólne ramy oceny gotowości budynków do obsługi inteligentnych sieci

1. Wskaźnik gotowości budynków do obsługi inteligentnych sieci, czyli wskaźnik charakteryzujący możliwości budynków, jeżeli chodzi o eksploatację, zarządzanie i monitorowanie, interakcje z użytkownikami, reakcję na zapotrzebowanie i interoperacyjność systemów automatyki i sterowania oraz systemów technicznych budynku, dostarcza syntetycznych i przydatnych informacji potencjalnym właścicielom i najemcom.

2. Metodyka wyznaczania wskaźnika gotowości budynków do obsługi inteligentnych sieci umożliwia racjonalne pod względem kosztów i rzetelne obliczanie wskaźnika gotowości budynków do obsługi inteligentnych sieci w sposób prosty i w jak największym stopniu opierający się na już dostępnych danych. Metodyka ta zapewnia neutralność pod względem technologii i dostawców oraz uwzględnia normy europejskie, w szczególności w zakresie interoperacyjności, i jest zgodna z europejskimi i krajowymi przepisami dotyczącymi ochrony danych i prywatności.

 3. Sposoby skutecznej realizacji programu nie mogą mieć żadnego negatywnego wpływu na istniejące krajowe systemy certyfikacji charakterystyki energetycznej i opierają się na powiązanych inicjatywach na szczeblu krajowym.”.
-